

O.M. Teule

SCARABLUE

Uitgeverij Aspekt

PROLOOG

De vlam van de kaars boog scherp naar rechts en ik hield mijn adem in. Alsjeblieft, ga niet uit... Dan zou alles verloren zijn. De duisternis zou mij grijpen. De monsters in mijn hoofd zouden tot leven komen, samen met de geesten die ik straks ging wekken. Ik twijfelde eraan of ik wel door moest gaan. Maar mijn voeten duwden me vooruit.

De gang was hoog en smal. Ik stelde me voor hoe monniken deze tweehonderd jaar geleden hadden uitgehakt in het zachte kalk. Blok voor blok, wand voor wand, gang voor gang. Totdat het was uitgegroeid tot het ondergrondse stelsel waar ik me nu in bevond. Aan het einde van het pad was een houten ladder. Ik stak de kandelaar in de lucht en zag het luik. Mijn adem stakte. Snel trok ik mijn jurk op en klom ik naar boven, waarna ik het hout omhoog duwde. De scharnieren klaagden zacht en een vochtige kou prikte in mijn gezicht.

De ruimte boven mij was klein, slechts twee bij twee meter. Ik klom naar binnen en liet het luik langzaam zakken. Maar het glipte uit mijn handen. De klap was zo hard, dat de ramen rinkelden en mijn kaars doofde. Ik stond als aan de grond genageld.

Het was donker, maar niet zo zwart als ik had gedacht. De rook van de kaars steeg hoog boven me uit. Pas nadat mijn ogen gewend waren aan het maanlicht dat door de kleine, hoge ramen naar binnen scheen, begon ik te bewegen. Het enige wat zich in de ruimte bevond, was een wit altaar. Toen zag ik de deur. Ik liep er naar toe en opende hem.

Het was een wolkeloze nacht met een volle maan. Even staarde ik naar de hemel, naar de kleine spikkeltjes die wit flonkerden tegen de donkere achtergrond. 'Daar komen wij vandaan,' had hij ons verteld. Ik snoof. Hoe mis kon hij het hebben? Mijn blik daalde af naar de aardse wereld om me heen. Hier kwam hij vandaan, die stomme fantast, en nergens anders.

Twintig meter voor me uit wierpen de grafzerken donkere schaduwen. Daarachter zwiepten de bomen wild. Het was alsof ze me wilden

waarschuwen – ga niet verder. Hier is geen plaats voor verraders. Voor indringers. Voor heiligschenners.

Naast de kapel was een hek dat toegang gaf tot de trap naar beneden. Ook deze was niet op slot. Waarom zou het ook, hier kwam vrijwel niemand. Pas toen ik helemaal beneden was, maakte ik licht. Er hing een tekstplaat boven de trap, waaruit ik opmaakte dat het kleine gebouw in 1896 was gebouwd. Dus er moesten verschillende generaties liggen.

In de kleine kelder rook het naar vocht en schimmel. Maar ook naar iets anders, een weeïge geur. Ik rilde weer. Hoe lang duurde het voordat een lichaam volledig was ontbonden? Snel sloot ik de deur achter me en ik inspecteerde het vertrek, dat volledig vierkant was en bekleed met marmer. In de muur bevonden zich tientallen nissen die gevuld waren met stenen kisten. Allemaal leden van dezelfde familie. Voor me, in het midden van de ruimte, stonden twee sarcofagen. Ze werden ondersteund door een houten constructie en leken te wachten om bijgeschoven te worden.

Het doel van mijn tocht bevond zich in één van deze kisten. Mijn vingers gleden over het geribbelde steen. Even streek een windvlaag langs mijn wang. Snel draaide ik me om, maar de deur was nog steeds gesloten. De spoken werden wakker. Met mijn kaars verlichtte ik de ruimte. Ik zag ze niet, maar ze konden overal zijn.

Twee kisten. Aarzelend ging ik er tussen staan. Ik koos voor de kleinste en zette mijn handen tegen de deksel. Het steen leek bevroren. De kou trok omhoog in mijn armen, als een gif dat mij verlamde. Ik drukte, maar er kwam geen beweging. Ik nam een hap lucht en duwde nog harder tegen de platte steen. Zachtjes piepend schoof hij opzij. Ik duwde tot er een kleine spleet zichtbaar werd. Een onbeschrijflijke stank steeg omhoog. Direct duwde ik de deksel terug. Mijn hart klopte nu als een bezetene. Een penetrante geur van verrotting vulde de ruimte en leek alle zuurstof te verdringen. Ik hoorde mezelf hijgen, ademend door mijn keel om niet te ruiken. Dit lichaam was te nieuw, dit kon niet kloppen. Het was de verkeerde kist.

De andere was twintig centimeter hoger en had een dikkere plaat. Ik zette mijn neus tegen de naad en snoof diep, maar mijn alarmbel

hield zich stil. Met al mijn kracht kon ik de deksel verschuiven. Nu steeg er alleen een grondige, muffe geur omhoog. Ik duwde de steen opzij tot er een gapend gat over bleef en veegde snel het zweet uit mijn gezicht. Toen hield ik de kaars boven het graf.

Haar mond was vertrokken in een brede grimas en ze staaarde me met holle ogen aan. 'Dag Mathilde, wat zie je er mooi uit vandaag.' Hopelijk kon ik haar verstoorde geest met deze woorden wat tot rust brengen.

Haar lijk was gehuld in een lange witte jurk. Op haar schedel plakten resten blond haar, aan elkaar gebonden door een witte sluier. Haar handen, die nu alleen nog bestonden uit ivoorwitte botjes, lagen op haar buik. Ze droeg haar bruidsjaпон. Tegen haar zij lag een kleine, witte bundel. Ik slikte. Het was het lichaam van een baby, gestorven na de bevalling, net als Mathilde zelf. Ik moest dit doen, voor mijn zoon. Het was zijn toekomst waar het nu om ging. Dit hier, voor me, dit waren resten uit het verleden. Hier was geen leven meer. Maar mijn kleine jongen, dat was echt!

Snel knoopte ik de doeken los die ik kruislings om mijn schouders had gebonden en ik spreidde ze uit op de stenen plaat. Toen boog ik voorover om de botten te verzamelen.

DEEL 1

HET GEHEIM

1

‘Dit... wordt echt een MEGA ramp.’

Ted loopt met snelle passen door de gang, vlak achter het zwarte apparaat dat voor hem uit vliegt.

‘De drone,’ hijgt Finn, die hem op de voet volgt, ‘verlies hem niet uit het oog.’

Als een dronkenlap deint hun doel van links naar rechts, waarbij hij af en toe tegen de muur ketst, een spoor van kalk achter zich latend. Maar hij verliest zijn snelheid niet. Zijn vier rotoren blazen hard, waardoor het spinrag in de bovenste hoekjes van het oude gebouw wappert. Daarna scheert hij naar beneden, rakelings langs een brugklasser, die in een reflex zijn tas laat vallen.

‘Heb je nou al contact kunnen maken?’ Ted staat stil en kijkt om naar zijn roodharige vriend.

‘Shit man, ik doe mijn best, maar hij reageert niet.’

Kun je hem niet gewoon uitzetten?’

Finn leunt een paar tellen met zijn handen op zijn knieën en blaast uit. Er staan zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd. Vervolgens richt hij zich weer op. ‘Nee, ik vrees van niet.’

‘Oké, de batterij dan, hoe lang gaat die nog mee?’

‘Misschien wel een half uur.’

Ted zucht diep. ‘We moeten dat ding echt onder controle krijgen en stopzetten, Finn. Voordat er serieuze ongelukken gebeuren. Die ronddraaiende bladen zijn superscherp!’

Het toestel vliegt langs een beeld van de Griekse god Apollo en slaat vervolgens af naar rechts.

‘Oh nee...,’ kreunt Ted, ‘hij gaat naar de aula. Net nu het pauze is. Dit wordt dus gewoon een GIGA ramp!’

Zijn sneakers piepen over het linoleum als hij rennend de bocht neemt.

Altijd als Ted de aula betreedt en omhoog kijkt, heeft hij de indruk dat hij een geschiedenisboek instapt. Net als de rest van het

oude gymnasium is de grote zaal gebouwd in de stijl van de neorenaissance. Het heeft een hoog half rond plafond, dat wordt ondersteund door houten balken en in de muur bevinden zich smalle, langwerpige vensterramen. Maar vanaf de grond is het gewoon een kantine. En het is er inderdaad druk. Alle tafels zijn bezet en overal staan groepjes scholieren bij elkaar.

‘Pas op!’ schreeuwt Finn. ‘We hebben een losgeslagen drone! Blijf uit de buurt!’

Het toestel schiet hoog in de lucht en raakt een lamp die aan één van de balken is bevestigd. Vervolgens schiet het als een balletje in een flipperkast en met luid gerinkel naar beneden. Daar stuitert het op een tafel waaraan vier meisjes klaverjassen. De wind van de propellers blaast hun speelkaarten weg. Ook een stapel papieren op de tafel ernaast, reclamefolders voor het aankomende schoolfeest, waait op. De meisjes gillen en duiken onder de tafel.

‘Wat is hier aan de hand?’ De luide stem van de rector buldert de zaal binnen. De grote man, zoals altijd gekleed in stemmig zwart, neemt in minder dan een seconde de situatie in zich op. ‘Finn! Wat heb je nu weer uitgespookt?’

‘Het is de drone, meneer Havermans,’ zegt Finn en hij zwaait met zijn telefoon. ‘Ik wilde hem uitproberen, maar ineens wilde hij niet meer luisteren en toen is hij op hol geslagen.’

De rector knijpt zijn ogen samen en wijst omhoog. ‘Dat *ding*? Wilde niet meer *luisteren*?’

‘Nou meneer, het zit namelijk zo... hij werkt via de mobiel, maar nu doet hij het niet meer. Ik denk dat hij, zeg maar, reageert op andere mobiele telefoons, die op dezelfde golflengte zitten.’

Met open mond staart de rector naar de jongen. ‘En wat betekent dat in algemeen beschaafd Nederlands?’

‘Dat de drone misschien in de war is door alle signalen die hier rondhangen.’

‘De drone is in de war en hij wil niet meer luisteren...’ De rector herhaalt de woorden grommend en kijkt op naar het apparaat dat midden in de zaal hangt. Hij loopt er langzaam op af.

‘Wat een stoute jongen ben jij. Dat je niet wilt luisteren. Ben je soms een beetje in de war?’ Onbewust veegt Havermans zijn haren recht, een tic van hem, waarna hij zich weer naar Finn keert. ‘Oké,

meneer de computergenie, hoe lossen we dit op? Dat ding kan daar niet de hele tijd blijven hangen.'

Aarzelend haalt Finn zijn schouders op. 'Misschien helpt het als iedereen zijn telefoon uitzet?'

De rector wendt zich tot de scholieren om hem heen. 'Julie horen onze specialist. Doe allemaal jullie telefoons uit.' Zijn barse stem resoneert tegen de ramen. Maar dat is dan ook het enige wat reageert. Iedereen houdt zijn adem in. Er hangt sensatie in de lucht. Alleen het zoemende geluid van de drone is hoorbaar.

'Ik zeg het nog één keer... iedereen die een mobiel bij zich draagt, doet hem uit. NU!'

Opeens schiet de drone op Havermans af. Hij duikt in elkaar en houdt zijn handen op zijn hoofd. Maar dit kan niet voorkomen dat zijn haarstukje omhoog wordt geblazen en in één van de rotorbladen terecht komt. Het apparaat maakt schokkerige bewegingen, kantelt, en blijft vervolgens bij het plafond hangen. Onder luid gejoel van de leerlingen volgt de rector de drone, terwijl hij naar zijn kale hoofd grijpt.

Ted wenkt Finn en wijst naar het podium. 'Als jij nu dat ding daarheen leidt.'

'Hoe dan?'

'Bij de ramen staat een lange stok,' roept Ted, waarna hij een kleine aanloop neemt en soepel het podium op springt. Daarna trekt hij het zwartsatijnen doek naar zich toe. De sensatiebeluste ogen van zijn medescholieren branden op zijn huid. Hij slikt. Zijn ogen schieten snel langs hun gezichten en blijven steken bij Isabel. *Oh nee.* Nu worden zijn wangen nog warmer. Hij schraapt zijn keel. 'Oké Finn...' Zijn stem klinkt raar en schiet van laag naar hoog. *Oh my god, wat een timing.* Hij schraapt zijn keel voor een tweede keer. 'Tik hem maar naar mij toe!'

Haar bruine ogen kijken hem strak aan, als laserstralen. Hun oogcontact heeft nog nooit zo lang geduurd. Zijn knieën trillen. Hij concentreert zich op de drone, waartegen Finn nu een voorzichtige tik geeft met de stok.

'Kom op Finn, meppen dat ding!' Ted wijst naar het gordijn. 'Hier moet hij naartoe, recht in het midden.'

‘Gast, ben jij gek ofzo? Straks gaat ‘ie nog kapot... weet je wel wat zo’n ding kost?’

‘Hier jongeman, laat mij dat maar doen.’ De rector duwt Finn op zij en trekt de stok uit zijn handen. ‘Als dat ding niet wil luisteren, dan moet hij maar voelen.’

Hij haalt uit en geeft de drone een rake klap, waardoor het apparaat tegen het doek aan vliegt. Snel slaat Ted het gordijn om, waarna de drone met een gesmoorde zoem in de dikke stof verdwijnt. Vervolgens bindt hij ook de onderkant samen, zodat hij geen kant meer uit kan.

Alle leerlingen joelen en klappen, alsof het een toneelvoorstelling is die net is geëindigd. Ted grijnst ongemakkelijk en veegt zijn klamme hand door zijn blonde krullen.

‘Finn Vermeulen en Ted Boymans...,’ schreeuwt de rood aangelopen rector, terwijl hij met een trillende vinger naar hen wijst. ‘Meekomen jullie, allebei!’

Met een zucht slentert Ted naar de draaideuren in de monumentale hal. School is eindelijk voorbij. Het meeste gênante moment *ever* heeft hij ook weer gehad, toen hij in zijn eentje op het toneel stond, met alle ogen op zich gericht, en die ellendige baard in de keel weer de kop op stak. De preek die hij vervolgens kreeg op de kamer van meneer Havermans was vervelend, maar niet zo erg als dat stomme gepiep op het podium. En dat allemaal voor de ogen van Isabel. Een *total disaster*.

‘Hé Ted!’

Hij schrikt op uit zijn gedachten en draait zich om. Vanaf de trap komt Finn op hem afrennen. Zijn rode haar danst tussen de vierkante kolommen door, wat ook maakt dat hij goed is te onderscheiden tussen de andere scholieren. Met zijn rugzak voor zich uit duwt hij ze onhandig opzij.

‘Wacht even, dan fietsen we samen.’

Zodra ze buiten zijn, zuigt Ted zijn longen vol. Eindelijk verse zuurstof. Langzaam blaast hij uit.

‘Balen dat we vandaag naar de rector moesten,’ mompelt Finn. Hij haalt een hand door zijn halflange haar en trekt zijn baseball pet er overheen.

‘Ja, maar wie is dan ook zo idioot om een drone in het schoolgebouw uit te proberen?’ zegt Ted hoofdschuddend, terwijl hij snel zijn mails checkt en vluchtig om zich heen kijkt. ‘Dat is toch vragen om ongelukken? En het is al de derde keer deze maand dat je bij de rector langs moest. De vorige keer wilde je mij laten zien hoe hard het alarm aan je sleutelhanger af kon gaan. Dat was dus zo hard dat alle lessen in de school stilgezet moesten worden.’

‘Wist ik veel hoe hard 100 DB was?’

Ted grijnst. ‘Net zoveel als je radio op maximum volume. Oftewel: héél hard!’

Finn schudt zijn hoofd en haalt verontschuldigend zijn schouders op.

‘En die keer daarvoor moest je bij Havermans komen omdat je had bedacht dat het wel leuk zou zijn om tijdens je spreekbeurt het effect van pepperspray in de klas te demonstreren.’

‘Dat wás ook een leuk idee! Maar toen moesten een paar van die stomme meiden ineens ontzettend hard janken.’

‘Iedereen stond te janken, Finn. Dat is namelijk het doel van pepperspray! Daarom is het ook illegaal in Nederland. Hoe kwam je er eigenlijk aan?’

‘Politieagenten mogen het wel gebruiken en mijn vader had nog wat staan. Maar luister... Het was vandaag het echt niet mijn bedoeling om jou er zo bij te betrekken. Ik had er gewoon niet goed over nagedacht. Het spijt me echt. Gelukkig zag de rector dat ook en mocht je snel weer gaan.’

Ted knikt. ‘Het is al goed, ik vergeef het je.’ Hij steekt een hand in de zak van zijn spijkerbroek en haalt zijn fietssleutel tevoorschijn. ‘En jij, heb jij nog straf gekregen?’

‘Ik moest alle troep opruimen en de lamp herstellen. Het is lang geleden dat ik zo heb staan vegen. Maar het voordeel is wel dat ik Duits mocht skippen. Bovendien wordt de schade aan de muren op de verzekering verhaald.’

‘Heb je de drone nog teruggekregen?’

‘Die moet mijn vader op komen halen. ‘Ik mag me, en ik citeer, nooit meer samen met die *verduvelde drone* op school vertonen.’

‘Zit je vader niet in China?’

‘Yep, hij is voor twee weken naar een beurs. Maar misschien dat mijn broer hem kan halen. Raf is tenslotte al bijna achttien.’ Bij de fietsenstalling trekt Finn zijn zwarte mountainbike uit het rek en hij springt er op. ‘Ik hoop trouwens dat ‘ie het nog doet, anders wordt Raf echt heel boos.’

‘Een bedrijfsongevalletje op zijn tijd... daar kan hij toch wel tegen?’

‘Maar niet als zijn kleine broertje het doet. Bovendien worden die drones echt mega-goed verkocht.’

‘Oei, dat zal hem pijn doen. Zeker nu hij de hele dag in de winkel werkt.’ Ted draait het kettingslot om de stang van zijn racefiets.

‘Mijn broer heeft maar één doel in het leven...’

‘Dat is?’

‘Héél veel geld verdienen.’

‘En je vader? Heeft hij nog steeds geen spijt dat hij zijn baan bij de politie heeft opgezegd om een internetwinkel voor beveiligings- en volgapparatuur te starten?’

‘Geen haar op zijn hoofd die dat denkt...’ Finn grijnst breed, ‘en, in tegenstelling tot meneer Havermans, heeft mijn vader echt veel haar!’

Ted kijkt in het vrolijke gezicht van Finn. Zijn groene ogen worden omringd door honderden sproetjes. Wat zorgen betreft, heeft hij echt een anti-aanbaklaag – niets blijft plakken. Een eigenschap waar Ted weleens jaloers op kan zijn. Hij schudt zijn hoofd en stapt op zijn fiets. Vervolgens schuift hij de capuchon over zijn haar en hij trekt de rits van zijn verschoten, donkerblauwe jack omhoog. Zijn ogen glijden langs de ramen van het Vicentius Gymnasium die, net als op de karakteristieke ronde toren, voorzien zijn van rood-witte luiken. Hij laat zijn blik nog een laatste keer over het schoolplein gaan, waar groenbruine blaadjes salto’s door de lucht maken.

Sinds enkele maanden heeft hij een oogje op Isabel, een meisje uit zijn klas. Elke keer als hij haar ziet, krijgt hij kriebels. Maar

hij heeft niet de moed om een gesprek met haar aan te knopen. Alleen al bij het idee dat hij haar recht aankijkt en iets tegen haar zou zeggen, stijgt het bloed naar zijn wangen. Hij zucht. *Misschien morgen.*

De fietstocht voert vanuit de stad naar het platteland, waar de twee buurjongens in naast elkaar gelegen woonboerderijen wonen. Als ze bij het huis van Finn zijn aangekomen, manoeuvreert hij zijn zwarte mountainbike over het mossige, onverzorgde pad naar de voordeur.

‘Kom je vanavond nog even langs?’ roept hij, terwijl hij zijn fiets tegen de muur zet. ‘Er is weer een nieuwe lading binnengekomen.’

‘Dat is goed,’ zegt Ted. ‘We hebben toch niet veel huiswerk. Ik kom na het eten wel even.’

Hij zwaait en fietst het kleine stukje naar zijn eigen huis. Daar rijdt hij het erf op naar de fietsstalling die ooit nog door opa Lodewijk is gebouwd. Met een diepe zucht zet hij zijn racefiets in het rek onder de afbladderende houten overkapping. Opa Lodewijk is vier weken geleden overleden.

Langzaam slentert hij naar de zijdeur van het huis, dat van buiten één lijkt, maar van binnen bestaat uit twee delen. Het voorste deel is van oma Beate en opa Lodewijk, in het achterste gedeelte woont Ted samen met zijn vader Jan. Als hij in de hal is, werpt hij een blik in de grote spiegel. Vroeger deed hij dit nooit, maar de laatste maanden wel een paar keer per dag. *Hi stranger.* Hij grijnst een demonische lach. Sinds vorige week is zijn beugel verwijderd en zijn tanden zijn glad, wit en recht. Het lijkt wel een kunstgebit. *Lelijk.* Net als zijn kaken die steeds hoekiger worden. Het kuiltje in zijn wang is één van de weinige dingen die onveranderd blijven. En zijn heldere blauwe ogen. Waar zich nu trouwens donkere wallen onder bevinden. Hij likt en zijn adamsappel gaat op en neer. Zijn lichaam verandert. Het lijkt wel of iedereen hem continu aanstaart. De laatste tijd draagt hij het liefst donkere kleding, zodat hij zo min mogelijk opvalt - donkere jeans, een donkere jas. Maar hij blijft een onbestemd gevoel houden. Het lijkt wel alsof er ergens in zijn lichaam een roofdier op de loer ligt, klaar om aan te vallen. Ted zucht, veegt de verwaaide krullen uit zijn gezicht en stapt de woonkeuken in.

Ze hoort hem niet binnenkomen. Zwijgend haalt Beate de wasmachine leeg. Het valt Ted op, dat de dood van opa Lodewijk zijn sporen heeft achtergelaten. Het grijze vest dat ze altijd draagt kan niet verhullen dat ze magerder is geworden. Maar ergens lijkt ze er ook in te berusten. Ze richt zich nu volledig op het verzorgen van Jan en Ted.

‘Dag oma, ik ben er weer.’

Het is alsof er een stroomstoot door haar lichaam schiet. Ze springt op en staart hem metijd open ogen aan. ‘Och Ted, wat laat je me schrikken!’ Haar blauwe ogen fonkelen. ‘Ik dacht even dat er een vreemde man in de keuken stond!’

Ze schudt haar hoofd. ‘Sorry hoor, maar ik moet er nog steeds aan wennen dat je de baard in de keel hebt. Ik herkende je stem gewoon niet!’ Ze legt haar hand tegen haar blozende wang en grinnikt om zichzelf. De spieren in haar gezicht ontspannen zich.

Even voelt Ted een irritatie, maar dat laat hij snel van zich afglijden. ‘Goeie smoes. Weet je zeker dat je niets ergs op je geweten hebt, dat je zo schrikt?’

‘Nee, hoor. Alleen maar een steeds slechter gehoor.’

‘Ja oma,’ grijnst Ted. ‘Dat krijg je nou eenmaal als je bejaard wordt.’ Hij lacht breed en geeft haar een por. ‘En een kortingskaart voor de trein natuurlijk!’

‘Nog twee jaar hoor, ik ben pas drieënzestig,’ lacht Beate. ‘Maar vertel eens, hoe was het vandaag op school, Teddy?’

Het is al vanaf zijn geboorte het koosnaampje dat alleen oma aan hem geeft. Het doet hem goed dat ze het nog steeds gebruikt. *Niet alles is veranderd.*

‘Wel aardig...,’ mompelt Ted en hij perst zijn lippen kort op elkaar. Vervolgens produceert hij een scheve lach. ‘Ik had een tien voor mijn proefwerk biologie.’

‘Dat noem je wel aardig? Dat is helemaal perfect toch?’

‘Yep, het hoogst haalbare! Maar ik ben dan ook een bijzonder intelligent wezen en voorzien van een fotografisch geheugen.’

‘Foei Teddy, pas maar op dat je niet naast je schoenen gaat lopen!’

Ted schudt lachend zijn hoofd. ‘Ik zou niet durven. En anders herinner je mij er vast wel aan.’